

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/61/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8517204239
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8517204239.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej U. F. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXXX/XX, XXX XX F. Z., o zaplatenie 848,68 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č.k. 6Csp/268/2017-204 zo dňa 17. januára 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497 zákona č. 513/1991 Z. z. Obchodný zákonník, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, § 52 ods. 1, 3, 4, § 39, § 524 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že F. F., a.s. uzatvorila so žalovanou dňa XX.XX.XXXX K. o kontokorentnom úvere č. XXXXXXXXXXXX/X/X, predmetom ktorej bolo poskytnutie úverového rámca vo výške 20.000,- Sk (663,88 Eur) a dňa 08.10.1997 bola medzi nimi uzatvorená Zmluva o sporožirovom účte. F., a.s. dňa 20.10.2015 vypovedala zmluvu uzatvorenú so žalovanou na základe ktorej banka poskytla povolené prečerpanie k účtu č. XXXXXXXXXXXX a zároveň vyhlásila mimoriadnu splatnosť tohto povoleného prečerpania. Dôkaz o doručovaní a doručení predmetnej výpovede nebol predložený. Následne výzvou zo dňa 22.03.2017 oznámila F. F., a.s. žalovanej, že z dôvodu omeškania so splácaním pohľadávky vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky ku dňu 21.03.2017, pričom ide o pohľadávky z nepovoleného debetu fyzickej osoby a zároveň dňa 30.06.2017 oznámila postúpenie pohľadávky tretej osobe, pričom predmetnú zásielku si žalovaná nevyzdvihla v odbernej lehote. F. F., a.s. a žalobca uzatvorili dňa 23.06.2017 Zmluvu o postúpení pohľadávok. Podaním doručeným dňa 23.04.2018 žalobca špecifikoval postúpenú pohľadávku.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že na základe uzatvorenej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úverový rámec, z ktorého mohla žalovaná opakovane čerpať finančné prostriedky. Zmluvné strany teda uzavreli osobitný typ zmluvy o úvere. Zmluvný vzťah medzi stranami mal teda spotrebiteľský charakter, pričom v čase uzatvorenia zmluvy sa na zmluvu vzťahoval aj zákon o spotrebiteľských úveroch. Uvedenú skutočnosť v konaní ani nikto nenamietal. Súd sa v prvom rade vysporiadal s otázkou aktívnej legitímácie. Poukázal na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý upravuje 2 základné podmienky pre možnosť postúpiť svoje pohľadávky tretej osobe, a to: omeškanie dlžníka s platením aspoň časti peňažného záväzku viac ako 90 dní (čo mal súd preukázané) a písomná výzva banky pred postúpením pohľadávky. Práve táto výzva má slúžiť ako posledná možnosť pre dlžníka pre odvrátenie postúpenia pohľadávky a zotrvanie v právnom vzťahu s bankou. Žalobca a ani jeho právny predchodca nepredložili súdu žiaden doklad o tom, aby vyzvali žalovanú na úhradu dlhu pred postúpením pohľadávky. Žalobca v konaní predložil listinu - výpoveď zo zmluvy zo dňa 20.10.2015 a Odstúpenie od zmluvy zo dňa 28.01.2016, avšak ani v jednom prípade súdu nepreukázal skutočné doručovanie týchto listín žalovanej (napr. predložením poštového podacieho háрку). Zároveň súd v tomto smere poukázal na rozhodovaciu líniu, ktorej sa pridávajú viaceré súdy vo svojich rozhodnutiach a ktoré písomnú výzvu považujú za jednu z podmienok na platné postúpenie pohľadávky banky. Keďže v konaní nebolo preukázané, že žalobca platne nadobudol pohľadávku uplatnenú v tomto konaní od jeho právneho predchodcu, súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie.

5. O trovách konania rozhodol tak, že čiastočné zastavenie procesne zaviniť žalobca, teda v tejto časti by mal žalovanej nahradiť trovy konania a v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá, teda v tejto časti bola žalovaná úspešná a trovy konania by jej mal nahradiť žalobca. Žalovaná by teda mala nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, ale keďže si trovy neuplatnila a ani zo spisu jej nevyplýva, aby jej nejaké trovy vznikli, súd rozhodol, že jej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie podal z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že postupca pred postúpením pohľadávky dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Uviedol, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní a zároveň bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok úveru, a to viacerými výzvami, čo preukazoval predloženými výzvami zo strany postupcu. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, bolo ich podľa jeho názoru potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi dlhšie nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaná k úhrade svojho peňažného záväzku na základe čoho dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď na vec neaplikoval ust. § 151 ods. 1 C.s.p.. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvu o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčísliť trovy odvolacieho konania.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením a nesprávnym skutkovým zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

12. K námietke nesprávneho právného posúdenia odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

13. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

14. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu dopĺňa nižšie uvedené.

15. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nal. Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Zmluva o kontokorentnom úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Zákon o bankách predstavuje lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ktorý čo sa týka inštitútu cesie sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu ohľadom postúpenia úveru z banky na nebankový subjekt, odvolací súd rovnako poukazuje na skutočnosť, že v zmysle uvedeného ustanovenia môže byť predmetom postúpenia iba pohľadávky alebo jej časť, ktorá je už (i) splatnou (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej (ii) písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky (iii) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

17. Zo znenia ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že prvá obligatórna podmienka pre platnú cesiu bankovej pohľadávky je písomná výzva banky, ktorá má byť klientovi banky doručená a napriek tejto písomnej výzve je klient banky v kvalifikovanom omeškaní (nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní). Až po preukázaní, že klientovi banky bola takáto výzva zo strany banky doručená, prichádza do úvahy postúpenie bankovej pohľadávky, zodpovedajúcej omeškanému záväzku inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Písomná výzva, ktorá spĺňa vymedzené kritériá je základným a prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobca a ani jeho právny predchodca však takýto dôkaz v konaní nepredložil, preto je možné uzavrieť, že žalobca nepreukázal už prvú obligatórnu podmienku uvedenú v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca síce predložil súdu, a to aj po výzve, Výpoveď zo zmluvy o povolenom prečerpaní k účtu a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.10.2015 (č.l. 60), Odstúpenie od zmluvy, na základe ktorej bol žalovanej vedený účet zo dňa 28.01.2016 (č.l. 85) a Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 22.03.2017 (č.l. 191), avšak ani v jednom prípade súdu nepredložil dôkaz o doručovaní predmetných listín žalovanej, resp. dôkaz o ich doručení žalovanej. Jediné preukazované doručovanie žalovanej bolo vo vzťahu k Oznameniu o postúpení pohľadávky zo dňa 30.06.2017, kde sa však zásielka vrátila právnenému predchodcovi žalobcu ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote (č.l. 189 a 190). Odvolací súd však uvádza, že písomné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa adresované žalovanej, ktoré priložil žalobca po výzve súdu prvej inštancie, nie je výzvou, ako má na mysli citované ustanovenie, a ani ju nenahrádza.

18. Podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách ďalej vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7 Zákona o bankách) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“

19. Odvolací súd uvádza, že pre splnenie podmienky písomnej výzvy bolo nevyhnuté, aby sa predmetná písomná výzva dostala aspoň do dispozičnej sféry žalovanej, teda aby táto bola žalovanej odoslaná a doručená, nepostačujúcim pre splnenie uvedenej podmienky tak bolo len písomné vyhotovenie výzvy. Vzhľadom na to, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal reálne doručenie písomnej výzvy žalovanej, možno konštatovať, že prvá podmienka pre platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nebola splnená. Vzhľadom na uvedené teda možno konštatovať, že predmetná pohľadávka nebola zo strany právneho predchodcu žalobcu platne postúpená, a to má za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, čo správne uviedol súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení.

20. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva. Záonné podmienky pre postúpenie pohľadávky splatnej za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy už spomínaného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z dôvodu, že tieto skutočnosti v prejednávanej veci preukázané neboli súd prvej inštancie správne dospel k záveru že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby.

21. Odvolací súd ešte záverom zdôrazňuje, že následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej

cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka prechádza pre neplatnosť zmluvy.

22. Vo vzťahu k výroku o trovách konania odvolací súd uvádza, že výrok o trovách konania je vecne správny, pretože v konaní došlo k zamietnutiu žaloby, teda nárok na náhradu trov konania by mala v plnom rozsahu žalovaná, ale ako už správne konštatoval súd prvej inštancie, tá si žiadne trovy konania neuplatnila a ani jej z obsahu spisu žiadne nevyplývajú. Odvolací súd však poukazuje na to, že v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 25, druhá veta) súd prvej inštancie nesprávne uviedol, že čiastočné zastavenie konania procesne zaviniť žalobca, nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by v priebehu konania vzal žalobca podaním žalobu čiastočne späť, čo napokon bolo premietnuté vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, ktorý neobsahoval výrok o čiastočnom zastavení konania. Uvedené však nemení nič na tom, že výrok súdu prvej inštancie o trovách konania bol vecne správny.

23. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

24. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešnou bola žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).